

Sygn. akt II Ca 1307/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSR del. Małgorzata Dasiewicz - Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2015 r. we Wrocławiu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy w postępowaniu uproszczonym

z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko I. P.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Oleśnicy

z dnia 17 marca 2015 r.

sygn. akt I C 2011/14

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 1307/15

UZASADNIENIE

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku ograniczył do wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa.

Strona powodowa powołując się na umowę przelewu wierzytelności wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 1095,07zł, mającej stanowić wierzytelność wynikającą z zawartej przez pozwaną z (...) Bankiem SA we W. umową nr (...) z dnia 11 sierpnia 2006r. Strona powodowa wskazała przy tym, iż dochodzoną kwotę stanowią odsetki karne liczone za opóźnienie w płatności od wymagalnego kapitału wymagalnego.

Sąd Rejonowy – przepisom w apelacji powołanym nie uchybiając - zasadnie uznał, iż strona powodowa nie wykazała, że dochodzona pozwem należność jej przysługuje.

Za chybione uznać należało przede wszystkim zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowo postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z zasadą wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c., ocenił je według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zarzut naruszenia powyższego przepisu wymaga wskazania, które zasady oceny dowodów zostały naruszone i w jaki sposób oraz jaki miało to wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Jedynie wykazanie istotnych błędów logicznego rozumowania,

sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub pominięcia dowodów prowadzących do odmiennych wniosków może doprowadzić do oceny naruszenia przez sąd art. 233 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22.09.2005 r., sygn. akt IV CK 86/05, Lex nr 187100). Za niewystarczające dla odniesienia oczekiwanego skutku, uznać należy oparcie zarzutów apelacji na własnym przekonaniu strony o innej, niż przyjął sąd wadze, doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6. 11.1998r., II CKN 4/98, niepubl.). Ocena mocy i wiarygodności dowodów mogłaby być skutecznie podważona w postępowaniu odwoławczym tylko wówczas, gdyby wykazano, że zawiera ona błędy logiczne, wewnętrzne sprzeczności. Uchybień takich w dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie dowodów nie sposób się dopatrzeć. W świetle przytoczonych przez Sąd I instancji motywów zaskarżonego wyroku nie ma uzasadnionych powodów by - w myśl zarzutów strony skarżącej - zakwestionować istnienie logicznego związku między treścią zaferowanych przez stronę powodową dowodów a opartym na ich podstawie wnioskiem Sądu. Sąd Rejonowy odniósł się do żądania pozwu przy uwzględnieniu zaferowanych przez stronę powodową dowodów jak i mając na względzie obowiązującą w polskim procesie cywilnym zasadę kontradyktoryjności. Zupełnie bezzasadnym a nawet niezrozumiałym było zarzucanie Sądowi I instancji, iż nie uwzględnił umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 11 sierpnia 2006r. i postanowień w niej zawartych, skoro dowód ten w ogóle przedłożony nie został wbrew twierdzeniom strony apelującej. Co za tym idzie Sąd nie mógł poczynić oczekiwanych przez stronę powodową ustaleń w zakresie sposobu naliczania odsetek karnych skoro dowodem właściwym ku temu nie dysponował.

Przypomnieć trzeba, iż zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskabyła aktywnym działaniem. Wskazywane przepisy rysują zatem reguły dotyczące dochodzenia i dowodzenia roszczeń. Z przepisu art. 6 k.c. wynika ogólna reguła, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Art. 6 k.c. określa więc reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz nie jest zobowiązany do zarządzania dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Nie ma też obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa dochodząca od pozwanej należności wynikającej z umowy pożyczki, powinna była przede wszystkim ją przedłożyć, by możliwym było ustalenie tak powstania stosunku zobowiązaniowego a także jego warunków, w tym konsekwencji braku spłaty w postaci odsetek karnych których strona powodowa dochodzi. Trudno bez tego zweryfikować na jakiej podstawie i w jaki sposób powodowy Fundusz wyliczył dochodzoną należność, tym bardziej, że kwota ta odbiega od tej wskazanej w umowie przelewu wierzytelności, jak i tej określonej we wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. Jednocześnie wobec właśnie faktu, iż wobec pozwanej na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzone było postępowanie egzekucyjne jeszcze po przelewie wierzytelności i było częściowo skuteczne, koniecznym pozostawało wykazanie zakresu w jakim należność została wyegzekwowana i na poczet jakich należności wyegzekwowane środki zostały zarachowane. Tego jednak zabrakło. Strona powodowa ograniczyła się wyłącznie do przedłożenia wyciągu z ksiąg rachunkowych z jednoczesnym powołaniem się na akta postępowania egzekucyjnego, a dokładnie znajdujące się w nich dokumenty, które to przecież dowody nie potwierdzały w jakiej wysokości i z jakiego tytułu (kapitał, odsetki umowne, odsetki karne, koszty bankowe, koszty postępowania sądowego) zobowiązanie z umowy pożyczki zrealizowane nie zostało. Przedłożony zaś wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała

złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Omawiany tu dowód oczywiście może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga Sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Uznać trzeba, iż dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określona kwota wierzytelności jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Wskazane okoliczności powinien wykazać, zgodnie z art. 6 k.c. odpowiednimi dowodami Fundusz. Takich dowodów jednak zabrakło. Zauważyć trzeba, iż tytuł wykonawczy zwrócono wierzycielowi, na nim zaś winna znajdować się wzmianka komornika o wyniku egzekucji (art. 816 kpc). Nie ma też informacji od wierzyciela na rzecz jakich wierzytelności wyegzekwowane kwoty zaliczył.

Strona powodowa z obowiązków dowodowych się zatem nie wywiązała, choć była w sprawie reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Sąd II instancji pominął dowody zgłoszone w apelacji na podstawie art. 381 kpc, zgodnie z którym sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Podkreślenia wymaga, iż przepis ten nie służy wykrywaniu i zbieraniu nowych okoliczności faktycznych i środków dowodowych, a jedynie otwarciu się możliwości dowodzenia okoliczności faktycznych, wcześniej niemożliwych do wykazania z przyczyn obiektywnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2009 r. I CSK 158/09, LEX nr 533833). Wskazuje tu Sąd Okręgowy, iż strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed Sądem I instancji, musi się liczyć z tym, że Sąd II instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 maja 2014r. III AUa 1912/13 LEX nr 1473665). W rozpatrywanej sprawie brak przyczyn obiektywnych niezłożenia w postępowaniu pierwszoinstancyjnym dowodów zaofiarowanych wraz z apelacją. Niewątpliwie przywołana w apelacji okoliczność braku zarzutu pozwanej nie oznacza, że strona może przedkładać dowody dla wykazania żądania pozwu dopiero, gdy jej roszczenie spotka się ze ewentualnym sprzeciwem drugiej strony. Takie stanowisko jest oczywiście całkowicie sprzeczne z istotą procesu cywilnego i regułami postępowania dowodowego jakim się rządzi a o których na wstępie szeroko wypowiedział się już Sąd Okręgowy. Powodowy Fundusz kierując na drogę postępowania sądowego określone żądanie względem pozwanej winien był przytoczyć okoliczności faktyczne z których wynikałaby kwota dochodzona pozwem, a także przedstawić właściwe dowody na poparcie swych twierdzeń już w pozwie, by nie tyle pozwana ale przede wszystkim Sąd mógł uznać je za zasadne.

Nie ma więc również racji strona apelująca wskazując, iż sąd winien był z urzędu uwzględnić jej powództwo, skoro pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, ani też nie stawiła się na rozprawę. Konsekwencją niestawienia się pozwanej na rozprawę było wydanie wyroku zaocznego zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c., natomiast brak jest podstaw do uznania, iż musiał być to wyrok uwzględniający powództwo. Wprawdzie zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. w takiej sytuacji przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych, jednakże dotyczy to okoliczności nie budzących uzasadnionych wątpliwości, a w niniejszej sprawie takie wątpliwości zaistniały czemu dał wyraz Sąd Rejonowy w swym uzasadnieniu i z którą to oceną Sąd Okręgowy się zgodził. O naruszeniu normy art. 339§2 kpc nie mogło być zatem mowy.

Mając zatem na uwadze, iż strona powodowa mimo obciążającego jej obowiązku dowodowego w zakresie wykazania dochodzonego roszczenia, nie uczyniła mu zadość, Sąd nie miał żadnych podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, a obszerna lecz całkowicie chybiona polemika podjęta w apelacji nie uzasadnia zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy wskazanych w niej przepisów.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. orzekł jak sentencji wyroku.